

Mária Klusková, 17 rokov, Hruštín

Tajomstvo noci

Je jasná a chladná noc. Na tmavej oblohe blikajú malé žlté svetielka – hviezdy. Sú magické, ponášajú sa na vianočné svetielka, ktoré o pár týždňov pohltia ulice a domy. Cez sklo na okne preniká do izby jemný mesačný svit. Nezatiahla si žalúzie, rada sa pred spánkom pozerá na hviezdy. Je už však polnoc a ona ešte stále nie je unavená. Prehadzuje sa na posteli a oči tisne silno k sebe s presvedčením, že jej to pomôže zaspať. Takéto noci nezažíva často. Jedným mrknutím skontroluje, či je spln. Nie je. Na oblohe svieti iba prvá časť. Zaskočí ju to, nezvykne trpieť nespavosťou. Len dnes nech robí čokoľvek, jej telo sa odmieta uvoľniť a dovoliť jej nazrieť do ríše snov.

Napokon sa s ťažkým výdychom posadí a rukou si prehrabne strapaté vlasy. Ťaživými krokmi podíde k oknu. Stisne kľučku a vpustí nával čerstvého nočného vzduchu do izby. Je to príjemné. Vonku panuje ticho - veľmi nezvyčajné ticho. Započúva sa do šumu rieky niekde v diaľke. Počuje dokonca suchotanie lístia a slabé húkanie sovy. Vôbec to neznie strašidelne, ako by sa mnohí domnievali. Vyhupne sa na bielu širokú parapetnú dosku, zvykne na nej niekedy sedávať. Zadáva sa niekam do diaľky a kolená si pritiahne k sebe. O chladnú stenu si oprie hlavu, sústreďí sa iba na svoj dych, aj viečka sa jej začnú mimovoľne privierať. Nevedomky sa usmeje.

„Hej!“ ozve sa šeptom odniekiaľ zdola. Takmer od vyľakania vypadne z okna. Prekvapene sa porozhliadne po okolí. „Tu som,“ zamáva na ňu tmavá osoba stojaca pod oknom. Prižmúri oči, aby lepšie videla na neznámu postavu. Tmavá silueta len stojí a čaká. „Kto si?“ odváži sa opýtať. „Pod' dolu!“ neodpovie, len šepne malý rozkaz do tmavej noci. Nie. Rozhodne sa nechystá ísť práve teraz za neznámou osobou z noci. Nevie kto je, mohol by jej ublížiť, je to nebezpečné. A možno je iba prízrak a ona blúzni. To má z toho, že nemôže spať. „No tak, neboj sa ma,“ v jeho hlase zaznie náznak prosby. Chvíľu sa mlčky na neho díva. Uvažuje, či má ísť za prízrakom, alebo sa opäť zvaliť do postele a pokúšať sa zaspať. Cíti sa ako opantaná nejakým kúzlom, akoby nič z tohto nebolo skutočné. Neznámi drží hlavu zodvihnutú. Farba jeho očí sa nedá rozpoznať, možno pozorovať len dve malé iskierky hľadiace priame do jej tváre.

Napokon vyhrá veľká a neprestajná zvedavosť. Pomaly zoskočí z parapetnej dosky, okno zatvorí a oblečie si teplú huňatú mikinu, ktorá sídli prevesená cez stoličku. V dome je hrobové

ticho, je ponorený do tmy. Všetci spia. Nepočuť ani len malé šušťanie. Tichými krokmi ako myška sa vytratí z domu na záhradu. Chlapec stojí na rovnakom mieste, ako ho videla z izby. Hlavu má stále zodvihnutú hore. Pozerá sa do jej okna, dúfa, že sa tam ukážem, ale on vie, že nie.

„Kto si?“ opýta sa ho, nečaká kým si ju všimne. Hlavu skloní k nej. Nevyľakala ho. Veľmi dobre vedel, že tam stojí, aj napriek tomu, že jej kroky boli takmer nečujné. Chcel ju len zmiasť, zahrať si s ňou hru. Podíde k nemu, aby mu videla lepšie do tváre. Má ju tmavú. Kapučňa zakrýva jej jas, len oči... len tie žiaria tak jasne. Ešte nikdy niečo také nevidela. Nikdy nevidela tak iskrivé oči, plné niečoho neznámeho, neprebádaného. Kapučňu si zloží dole a ešte prenikavejšie do nej zaborí svoj pohľad. Je tajomný, čarovný. Pohltil ju a prikoval na miesto. Nevie sa viac pohnúť, viac reagovať. Krása jeho pohľadu ju unáša. Nič iné teraz neexistuje iba táto chvíľa, ona, on a jeho oči. Aj okolo nich všetko na nepatrnú chvíľu stíchne. Akoby sa zastavil čas. Nepočuť húkanie sovy, nikde nešuchne ani len lístok. Všade vládne nezvyčajné ticho. No práve oni dvaja to nevnímajú, nezáleží im na tom, ani keby mal prísť koniec sveta by to nezahliadli. Viete ako sa hovorí, pred búrkou býva ticho... teraz to však nie je podstatné. Teraz je len on a ona, ich dych, tlkot ich srdc a zvláštny pocit. Túži sa dotknúť jeho studeného líca – je presvedčená, že je studené. Chce mu ho pohladiť, bolo by to také prirodzené. Má pocit, akoby ho poznala už roky. Neodváži sa však.

Sánku má ostrú, pery dokonale plné, každé dievča mu ich závidí, obočie hrubé a mierne skrčené, no ani napriek tomu nevzbudzuje strach. Vlasy má strapaté, vietor sa pohral s ich pramienkami, poprehadzoval ich jeden cez druhý. Nedýcha nahlas, ani prudko, no aj napriek tomu počuje jeho dych, cíti ho na svojej pokožke.

„Ja viem, kto si ty.“ Hlas má pokojný a výraz stále rovnaký, len v očiach sa mu opäť zablysnú iskierky. Len pohľadom dievčiny, stojacej pred ním, prebehne zdesenie. „Ako to?“ hlas sa jej trochu zatrasie. „Bývam len o pár ulíc ďalej. Prednedávnom sme sa prisťahovali,“ vysvetlí bez zaváhania. „Pravidelne som ťa pozoroval, keď si sedela presne na tom mieste, ako aj dnes. Zakaždým si sa dívala ďaleko pred seba.“ Hlas má pokojný a príliš príjemný. Nastupuje jej z neho husia koža. Cíti však niečo nezvyčajné. Vie, že ju nepozná presne pre toto. Je v tom niečo viac! Nedôveryhodne sa na neho pozrie. „Povedz, však nie je toto úplne pravda, ako si ma spoznal.“ Skonštatuje, neháda. Niekde hlboko v sebe cíti, že jeho pravda nie je skutočnou pravdou.

„Skutočne som ťa pozoroval, ale ešte predtým som ťa stretol v sne,“ posledné slová povie s takým odhodlaním, že ju to prekvapí. Zdesene sa na neho pozrie. To nie je možné! Toto nie je rozprávka, ani čarovný príbeh, predsa žijú v obyčajnom svete smrteľníkov. Žiaden Marvel,

Twilight Sága, jednoducho iba obyčajný život. „To nie je možné.“ Vydýchne s náznakom zdesenia. „Zjavila si sa mi v sne. Bola si rovnako krásna.“ Znie to ako žart. To sa predsa nedeje. Toto je nemožné! „No tak, spomeň si,“ túži po tom, aby si spomenula, aby ho spoznala a aby sa na jej perách zjavil rovnako krásny a žiarivý úsmev ako v tú noc. Túži ju pobožkať a cítiť jej pery na svojich aj skutočne. „Boli sme spolu pri jazere, mala si na sebe biele letné šaty. Spoločne sme sa dívali na západ slnka.“

Odrazu sa rozpamätá. Ten sen si veľmi dobre pamätá, ešte stále ho má ako živý pred sebou. Ráno potom cítila niečo neskutočné. Jej srdce bilo rýchlejšie a len ťažko sa z neho spamätávala, bolo to tak živé.

Všade naokolo panovala noc a jej vánok sa im obidvom obtieral o líca. Jemný vetrík im strapatil vlasy a večerný vzduch plný čerstvosti im udieral do nosa. Všade naokolo bol pokoj, nikde nebolo počuť ruch.

Zrak zodvihla k oblohe plnej hviezd. Bola tma, iba nočný mesiac osvetľoval celú zem. Odrážal sa od hladiny vody v jazere a vytváral zvláštnu atmosféru. „Hviezdy sú zaujímavé,“ chlapec sediaci vedľa nej rovnako zodvihol svoj pohľad k oblohe. Na malú chvíľu sa pozrela na jeho profil tváre, ale pohľad opäť vrátila k nebu. „Verila by si tomu, že niekto si naozaj myslí, že vyzerajú presne tak, ako ich kreslia deti? A predsa to sú v skutočnosti iba malé svietiace bodky, ktoré na oblohe nebudú navždy.“ Jeho hlas vytvára na jej tele zimomriavky. Prinúti ju zamyslieť sa, páčia sa jej jeho filozofické úvahy. „Nikdy som sa nad tým nezamýšľala. Komu vôbec napadlo kresliť hviezdy ako niečo s piatimi ostrými hranami? Predsa každý vie, že hviezdy tak nevyzerajú ani z blízka, no aj tak ich tak všetci kreslia.“ Nechápujú hľadela na malé bodky na oblohe. Odrážali sa z nich malé lúče, ako lúče slnka, ale aj napriek tomu sa nepodobali na tie na papieri. „Veľa vecí na zemi si ľudia prispôbili, aby im to vyhovovalo. Ja by som to nazval našou ilúziou až fantáziou. Predstavujeme si niečo tak, ako to vôbec nevyzerá a to nie iba pri veciach, ale aj v rôznych situáciách. Zbytočne všetko zveličujeme alebo tomu nedávame veľkú váhu, aj keď by sme mali,“ pritiahne si ju bližšie do objatia. Ona sa oprie chrbtom o jeho hrud' a hlavou o jeho plece.

Viac nerozprávajú, iba dúfajú, že takto budú môcť ostať už navždy. Ak by mohla, viac by ho nepustila a ostala tu s ním, kým by to jedného z nich neomrzelo.

Jemne ju hladí po ruke. „Kiežby toto trvalo večne,“ šepne nežne do jej vlasov a ozdobi ich jedným malým a príjemným bozkom. Dievča sediace v jeho náruči vydýchne kyslík, no nič nepovie. Vedia, že to cítia rovnako. Sú presvedčení o tom, že ich duše sú stvorené pre seba.

„Pozri, vidíš tú hviezdu?“ ukáže na hviezdu, ktorá žiary najjasnejšie zo všetkých. „Áno, to bude Polárka,“ je takmer presvedčená svojou odpoveďou. „Nie,“ pokrúti hlavou. „Je to Sírirus.“

Polárka nie je najjasnejšou hviezdou, je známa len svojou polohou. To Sírirus je najjasnejšia hviezda, ale ak by sme ju mali porovnať so Slnkom, je o štyri miliardy-krát menej jasná. Takže to nie je úplne tak. Ale keďže Slnko v noci nie je vidieť na oblohe, úlohu najžiarivejšej hviezdy preberá Sírirus. Verila by si tomu, že jej predná biela strana, ktorú vidíme, je o jedna celá sedem-krát väčšia ako Slnko, ale aj tak je menej jasná? Taktiež sa označuje ako dvojhviezda a je modrobiela. „Páni,“ prekvapene presunie pohľad z oblohy na neho. „Pozri, tam je súhvezdie Veľký pes, aj Sírirus tam patrí,“ opäť ukáže na oblohu. Nakoniec chytí jej prst do ruky a voľne obkreslí súhvezdie. „Odkiaľ toto všetko vieš?“ spýta sa ho udivene. „Hviezdy ma vždy fascinovali a dalo by sa povedať, že sú mi veľmi blízke. Vedia o mne takmer všetko a ja ich ešte len spoznávam,“ do vlasov jej vtisne jemný bozk.

Všetko to bol jeden veľký sen plný kúziel. Kiežby nikdy nemusel skončiť. Kiežby žili v inom svete. Obidvaja si to prajú, nemusia to hovoriť nahlas. Láska by nemala byť strachom pre ľudí. Mala by im otvárať srdcia a vnášať do sveta viac svetla, pretože ho čoraz viac ubúda. Nebol to pre nich iba obyčajný sen. Bol to sen, ktorý ich prinútil zamilovať sa do seba a potom krátky čas trpieť, pretože ich obidvoch sužoval nezvyčajný pocit, ktorý si ani jeden z nich nevedel vysvetliť. Zamilovali sa jeden do druhého v priebehu jedného krátkeho sna. Teraz majú pocit, akoby sa poznali večne, akoby ich srdcia boli prepojené od pradávna a boli pre seba skladačkou, ktorá zapadne dokonale do druhej časti. Ani jeden z nich však nevie, ako sa v tejto situácii zachovať.

„Je to príliš zvláštne,“ šepne dievča do ticha noci a pozrie sa niekam za neho. Nedokáže sa mu pozrieť do očí. Cíti sa akoby zrádzala seba, pretože je zaľúbená do neznámeho. Nikdy neverila na lásku na prvý pohľad, nie to na lásku zo sna. „Veľká záhada, ale tak to má asi byť. Mali sme sa spoznať práve takto, pretože len takto si budeme vážiť jeden druhého viac,“ jej studené dlane schová vo svojich mohutných.

Dievča sa zadíva na jeho tvár. Pozerá sa na ňu so širokým úsmevom a pokojne dýcha. Je tak dokonalý. Presne pre toto sa do neho zaľúbila. Vyžaruje z neho nezvyčajný pokoj, ktorý opantal jej myseľ a ona cíti to, čo ešte nikdy nie. Nemusí byť dokonalý pre každého, no pre ňu je. V tej chvíli cíti, že je to tak. Presne toto je láska, ktorú chce zažiť každý – láska zo sna.

Na svete sú záhady, ktoré si nevieme vysvetliť a nikdy nezistíme ich pôvod. A tak navždy budú čarovné.